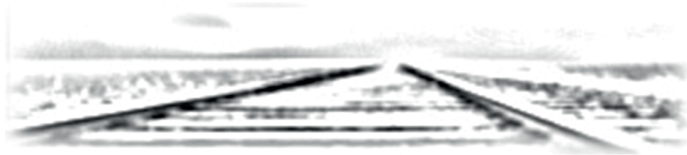


KWESTIES IN DE
GEMEENTE TE KORINTE

Peter Cuijpers

Kwesties in de gemeente te Korinte

Volgens de eerste brief aan de Korintiërs



Kwesties in de gemeente te Korinte,
volgens de eerste brief aan de Korintiërs

Copyright © Peter Cuijpers
Redactie: Hugo Bouter
Vormgeving: Jan Paul Spoor

Eerste editie 2015
OudeSporen online uitgeverij
Distributie: CBC, Houten
ISBN/EAN
NUR 707

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch of mechanisch, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Woord vooraf	9
1. De volmaakte gemeente?	11
2. Twist en verdeeldheid in de gemeente	13
3. Menselijke wijsheid en welsprekendheid	17
4. Hoererij	19
5. Rechtszaken tegen elkaar.	21
6. Huwelijk en echtscheiding	23
7. Het eten van afgodenoffers	31
8. De hoofdbedekking van de vrouw	33
9. Misbruiken bij het Avondmaal	35
10. De genadegaven	39
11. Orde in de gemeente	49
12. Verwarring over de opstanding.	55
Slotwoord.	65
Appendix I	69
Appendix II	73

Woord vooraf

‘Kwesties in de gemeente te Korinte’ – dit boekje gaat over hete hangijzers die men liever uit de weg gaat, omdat men zich niet eraan wil branden. Om meerdere redenen ben ik deze kwesties niet uit de weg gegaan. Ik ben me er goed van bewust dat het lezen van dit boekje heftige reacties teweeg kan brengen. Sommige lezers zullen er onrustig van worden, anderen zullen zich ergeren, maar hopelijk zijn er ook lezers die hun voordeel ermee doen.

Jaren geleden werd ik door een aantal broeders en zusters uit een gemeente benaderd om met elkaar te gaan brainstormen over het samenkomen als gemeente. Ik vond dit een goed idee, en stelde voor de eerste brief van Paulus aan de Korintiërs als leidraad te nemen. Tot en met hoofdstuk 10 zaten we redelijk op één lijn, maar vanaf hoofdstuk 11 verliepen onze gesprekken steeds moeizamer, en toen de kwestie van het spreken in tongen aan bod kwam, en de positie van de vrouw in de gemeente, haakten de geliefde broeders en zusters af. In het voorjaar van 2014 werd ik opnieuw benaderd door een aantal broeders en zusters om in hun gemeente bijbelstudie te doen. Men had genoeg van de ‘melk’ en verlangde naar vast voedsel. Opnieuw stelde ik voor samen de eerste brief van Paulus aan de Korintiërs te onderzoeken. Zover is het echter niet gekomen; het oudstenteam was niet enthousiast dat iemand uit een andere gemeente in ‘hun’ gemeente bijbelstudie kwam doen. Er is niets nieuws onder de zon: Paulus greep elke kans aan om in de synagogen van de Joden de Schriften te onderzoeken.

In de ene plaats (Tessalonica) werd de deur voor hem gesloten, in een andere plaats (Berea), waar men edeler was, ging de deur voor hem open (Hand. 17:1-11).

Een van de redenen waarom ik dit boekje heb geschreven, is de bezorgdheid over de verschuiving van opvattingen in vele gemeenten – inclusief mijn eigen geloofsgemeenschap, de zgn. Vergadering van gelovigen. De gemeenten waar de vrouwen nog zwijgen, en zich het hoofd bedekken, zijn op één hand te tellen. Over de brandende kwesties die in dit boekje behandeld worden, sprak men vroeger in vele gemeenten hetzelfde; men was vast aaneengesloten, één van denken en één van bedoeling (1 Kor. 1:10). Maar dat is verleden tijd! Men spreekt niet meer hetzelfde, men is niet vast aaneengesloten, en er is sprake van scheuringen en verdeeldheid. In tal van gemeenten is het wereldse denken binnengeslopen, en heeft men zich laten meeslepen door ‘allerlei en vreemde leringen’, zoals theïstische evolutie etc. (Hebr. 13:9).

Ik ben mij ervan bewust dat mijn kennis en inzicht onvolkomen is. Ik roep de lezer dan ook op dit boekje met alle bereidwilligheid te lezen en zelf de Bijbel te onderzoeken of deze dingen zo zijn (Hand. 17:11). Ik hoop dat het voor velen tot hulp en zegen zal zijn; want het is vandaag noodzakelijker dan ooit tevoren dat gemeenten waakzaam worden, en het overige versterken dat dreigde te sterven (Openb. 3:2).

Venlo, najaar 2014

Peter Cuijpers

1. De volmaakte gemeente?

Over geen enkele gemeente in de Griekse wereld in de tijd van het Nieuwe Testament zijn wij zo uitvoerig geïnformeerd als over de gemeente te Korinte. De Korintiërs werden betiteld als ‘geroepen heiligen’. Ze waren in elk opzicht rijk geworden in Christus Jezus, in alle woord en alle kennis. En wat de gaven van de Geest betreft: het ontbrak hun aan geen enkele genadegave. Als we de eerste negen verzen van deze brief lezen, zouden we denken dat we hier te maken hebben met een volmaakte gemeente.



Maar al snel moeten we de gedachte aan een volmaakte gemeente loslaten. Vanaf vers 10 tot aan het eind van deze brief begint Paulus met de vermaningen, en wordt pijnlijk duidelijk dat deze gemeente verre van volmaakt was. Vele christenen zijn op zoek naar de volmaakte gemeente, maar als ze op hun zoektocht denken haar gevonden te hebben, raken ze al snel teleurgesteld; want

tevergeefs zullen we op aarde naar de volmaakte gemeente zoeken. De Gemeente in al haar heerlijkheid en volmaaktheid wordt pas gezien in het duizendjarig rijk (zie Openb. 21:9-22:5).

Dat neemt niet weg dat elke gemeente naar volmaaktheid moet streven, en wel door zich nauwkeurig te richten naar het Woord van God. Daarom mogen we dankbaar zijn voor de eerste brief van Paulus aan de Korintiërs. Deze brief spreekt meer over het samenkomen en functioneren van de plaatselijke gemeente dan alle andere brieven. Er komen zaken aan de orde die nog steeds hoogst actueel zijn in de christenheid. Een gemeente die streeft naar volmaaktheid, ontkomt er dan ook niet aan om deze brief te bestuderen en de daad bij het woord te voegen.

2. Twist en verdeeldheid in de gemeente

1 Korintiërs 1:10-17 en 3:1-23

Nadat Paulus eerst de gemeente heeft beschouwd, zoals zij in Christus Jezus is, gaat hij nu over naar de praktijk van het gemeente-zijn. Het ging niet goed bij de Korintiërs. Als eerste vermaant Paulus hen over de onenigheden in de gemeente. Hij doet dit door de naam van onze Heer Jezus Christus, dus bij de naam van de hoogste Autoriteit in de gemeente. Zijn naam moet de vermaning ingang verschaffen en bekrachtigen. Paulus had vernomen dat er in de gemeente sprake was van verdeeldheid en scheuringen, en dat zat hem behoorlijk dwars. Ze waren in groepen gesplitst, en elke groep had een favoriete dienstknecht van de Heer uitgekozen, die vervolgens tot hoofd van een partij werd gemaakt. De een rekende zich tot de aanhangers van Paulus, en de ander tot die van Apollos of Kefas (Petrus). En de zeer geestelijken voelden zich boven alle partijen verheven. Zij hadden niet zoveel op met Paulus, Apollos of Kefas; zij waren van *Christus!*

Nu is het niet zo erg als we een favoriete dienstknecht van de Heer op ons lijstje hebben staan, maar het wordt een ander verhaal als we hierover gaan twisten en er verdeeldheid ontstaat in de gemeente. Mensen op een voetstuk plaatsen is uit den boze, en het heeft tot gevolg dat de tempel van God, de Gemeente, geschonden wordt. En dat is wél een kwalijke zaak!

*‘Beijvert u de eenheid van de Geest te bewaren
in de band van de vrede’ (Ef. 4:3).*

De Heer zegt dat elk koninkrijk dat tegen zichzelf verdeeld is, wordt verwoest; en elke stad die of elk huis dat tegen zichzelf verdeeld is, zal niet standhouden (Matt. 12:25). Innerlijke verdeeldheid is funest. Een gemeente die in de wereld wil standhouden, zal er dan ook alles aan moeten doen om de eenheid te bewaren (vgl. 1 Kor. 1:10; Ef. 4:1-6; Fil. 2:1-2). De oproep om *hetzelfde* te bedenken, houdt niet in dat ik geen eigen mening mag hebben; en eenheid is niet hetzelfde als uniformiteit. Het houdt wel in dat mijn mening niet zaligmakend is. Als iemand er een andere mening op na houdt dan de mijne, moet ik bereid zijn hem of haar in liefde te verdragen. Voordat we er erg in hebben, handelen we uit partijzucht of ijdele roem en zijn we niet nederig, laat staan dat we de ander uitnemender achten dan onszelf (Fil. 2:3-4).

Een broeder liet een aantal jaren geleden een brochure circuleren waarin hij zijn ongenoegen uitte over de ontwikkelingen in zijn geloofsgemeenschap. Kennelijk meende hij op die manier te ijveren om de eenheid van de Geest te bewaren (Ef. 4:3). Hij had echter geen rekening gehouden met het vers dat aan deze oproep vooraf gaat: *‘terwijl u in alle nederigheid en zachtmoedigheid met lankmoedigheid elkaar in liefde verdraagt’* (Ef. 4:2). Broeders met een afwijkende mening werden uitgemaakt voor afvalligen, blinde leidslieden, mensen die de Schrift verkrachten, enzovoorts. Al zou

deze 'ijveraar' gelijk hebben in zijn gemeentelijke dogma's, dit had niets te maken met zich beijveren om de eenheid van de Geest te bewaren – Gods Geest had hier part noch deel aan. Zijn brochure heeft de partijzucht en verdeeldheid in zijn geloofsgemeenschap dan ook alleen maar aangewakkerd.

'Helaas blijkt dat zij die de mond vol hebben van de waarheid van de eenheid van het lichaam, deze waarheid het meest in gevaar brengen'.

William Kelly

3. Menselijke wijsheid en welsprekendheid

1 Korintiërs 1:18 - 2:16

De Korintiërs waren zeer gevoelig voor menselijke wijsheid (filosofie) en retorica (de leer of de kunst van de welsprekendheid). Apollos was iemand die vurig van geest was, een welsprekend man (zie Hand. 18:24-25). Waarschijnlijk was hij om die rede favoriet bij een grote groep Korintiërs. Paulus was in hun ogen maar een zwakkeling, en zijn spreken vond men verachtelijk in vergelijking met dat van Apollos (zie 2 Kor. 10:10). De maatschappij in Korinte was doordrenkt van de Griekse filosofie. Paulus moest dan ook de grootste moeite doen om het Griekse denken van de Korintiërs om te vormen naar het denken van Christus (1 Kor. 2:16). De wijsheid, de filosofie van de Grieken, moest plaatsmaken voor Gods wijsheid, en dat werd Paulus niet door iedereen in dank afgenomen.

De wijsheid van de wereld was de gemeente te Korinte binnengedrongen, en wereldse wijsheid verdraagt zich niet met de wijsheid van God. Het gevolg was dat hun blik op Gods wijsheid was verduisterd, en zij de dingen die door geestelijke woorden

werden meegedeeld niet konden beoordelen. De Korintiërs vonden zichzelf geestelijk, maar het tegendeel was het geval. Hun streven naar menselijke wijsheid en persoonsverheerlijking veroorzaakte alleen maar jaloersheid en twist onder hen. Ze gedroegen zich als kleine kinderen, die om het minste of geringste ruzie maken en tot wie men niet op een volwassen manier kan spreken (1 Kor. 3:1vv.). Er is niets op tegen om hoog opgeleid te zijn, dit kan een pre zijn. Zolang iemand die afgestudeerd is in de filosofie of theologie zijn kennis niet gebruikt om het Woord van God te ontcrachten, is er niets op tegen. Helaas toont de praktijk iets anders. In de christenheid is men in het algemeen meer onder de indruk van de 'wijsheid' van een filosoof of theoloog met een titel voor zijn naam, dan van een ongeletterde en eenvoudige gelovige die *Gods* wijsheid verkondigt (vgl. Hand. 4:13).

'Als u kennis tekort komt, moet u naar school gaan. Als u wijsheid tekort komt, ga dan op de knieën! Kennis is geen wijsheid. Wijsheid is het juiste gebruik van kennis.'

Vince Havner

4. Hoererij

1 Korintiërs 5 en 6:12-20

Op seksueel gebied was er ook het een en ander mis in deze gemeente. Men vond het geen enkel probleem dat iemand uit hun midden met de vrouw van zijn vader leefde (1 Kor. 5:2). In hun ogen was alles geoorloofd. Een bezoekje bij een prostituee moest ook kunnen. Paulus maakt onmiskenbaar duidelijk dat dit soort zaken niet getolereerd mogen worden in de Gemeente. De Korintiërs waren opgeblazen. Maar in plaats van te roemen in hun ruimdenkendheid, moesten ze veeleer treuren dat er in hun midden hoererij werd toegelaten. Wat bij hun werd toegestaan, was zelfs onder de volken taboe (1 Kor. 5:1-2). Paulus wist het wel; hij was dan niet lichamelijk aanwezig, maar in de geest was hij wel degelijk bij hen en had hij het oordeel al uitgesproken over hem die deze schandelijke daad had bedreven. Hij vergelijkt dit soort mensen met zuurdeeg. Als ze zo iemand niet uit hun midden zouden wegdoen, zou het hele brood, de hele gemeente, doorzuurd worden. En dat kon natuurlijk niet; ze waren een nieuw deeg en ongezuurd, en dat moest zo blijven! (1 Kor. 5:3-8).

Onder het mom van 'alles is geoorloofd' (1 Kor. 6:12), meenden de Korintiërs dat alles was toegestaan, zelfs een bezoek bij een

van de vele prostituees in Korinte. Heb je honger dan moet je eten; en heb je er zin in, dan ga je naar een hoer. Zo werd er door sommigen geredeneerd. Paulus haalt een dikke streep door deze 'alles is geoorloofd' theologie. De Grieken dachten dualistisch. Dat wil zeggen dat ze dachten dat het lichaam en de ziel van elkaar gescheiden waren. Ze spraken van een onsterfelijke ziel in een sterfelijk lichaam. Het lichaam was enkel en alleen materie die tot stof zou vervallen, een gevangenis van de ziel. Wat je met je lichaam uitspookte deed er niet toe, alleen de dingen die met je ziel gebeurden telden. Paulus maakt duidelijk dat het lichaam van een gelovige er wel degelijk toe doet. De Heer heeft ons gekocht met ziel, geest en lichaam. Onze lichamen behoren de Heer toe, ze zijn leden van Christus. Zal ik dan de leden van Christus nemen en ze tot leden van een hoer maken? Volstrekt niet!

De Grieken vergeleken het lichaam met een kerker, die de ziel gevangen hield. Paulus zegt daarentegen dat het lichaam de tempel is van de Heilige Geest, die in ons woont, die we van God hebben. Wij zijn niet van onszelf (zie 1 Kor. 6:19-20; 3:16-17). Wij zijn voor een prijs gekocht en wij zijn ertoe geroepen om God in ons lichaam te verheerlijken. In de praktijk betekent dit dat we de hoererij (Gr. *porneia*) ontvluchten, en ons lichaam in dienst stellen van de Heer Jezus.

5. Rechtszaken tegen elkaar

1 Korintiërs 6:1-11

Na de ernstige zonden op moreel gebied, komt nu een geheel andere kwestie aan de orde. De Korintiërs gingen met hun geschillen naar een ongelovige rechter. Paulus neemt dit hoog op, want hij valt gelijk met de deur in huis: *‘Durft iemand van u, als hij een zaak heeft tegen de ander, recht te zoeken bij de onrechtvaardigen en niet bij de heiligen’* (vs. 1)? Het geschil waarom het hier ging, wordt niet beschreven. Misschien betrof het een financiële kwestie, maar hoe dan ook, *‘de onrechtvaardigen’* of de buitenstaanders mochten niet bij de onderlinge geschillen worden betrokken. Het is beschamend als twee broeders in de Heer, die tot dezelfde gemeente behoren, hun onderlinge geschillen door een wereldse rechter laten beslechten. De vermaning in deze perikoop is emotioneel en direct. Driemaal horen we: *‘weet u niet’*, en er zijn negen verontwaardigde vragen.

We kunnen Paulus’ redenering als volgt samenvatten (hoewel in iets andere volgorde): vroeger waren de Korintiërs zondaars, en hoorden ze bij de onrechtvaardigen. Maar toen ze tot geloof waren gekomen en zich hadden laten dopen, waren ze gewassen, geheiligd en gerechtvaardigd door de naam van de Heer Jezus

en door de Geest van God. Na hun bekering behoorden zij tot de geheiligden in Christus (zie 1 Kor. 1:2). Als heiligen zullen zij met Christus regeren en zullen zij de wereld en de engelen oordelen (vs. 2-3). Met dit gegeven voor ogen, kon wangedrag onder hen niet worden geduld; en daarover moesten ze niet lichtzinnig denken! Wie meende op oude voet in zonde te kunnen blijven leven, dwaalde. Zo iemand zou Gods koninkrijk niet beërven (vs. 9-10).

Daarom mocht onrecht tegenover medechristenen niet worden geduld. In plaats van de ander onrecht aan te doen, was het beter zichzelf te laten benadelen (vs. 7-8). Maar als er toch geprocedeerd moest worden, dan luidt het advies niet naar wereldse tribunalen te gaan, maar uit hun eigen midden christelijke rechters aan te stellen (vs. 4-5). Paulus is stellig in deze kwestie: schakel bij een onderling geschil geen ongelovige rechter in. Maar hoe vaak komt het niet voor dat een gelovige zich door een medegelovige te kort gedaan voelt, als het om zijn eer gaat? Krijgt hij zijn gelijk niet te midden van de broeders en zusters, dan gaat hij zijn recht halen bij ongelovigen. Ook hier geldt: zo hoort het niet, broeder! Waarom lijdt u niet liever onrecht? Waarom laat u zich niet liever te kort doen?

'Beter onrecht lijden, dan onrecht doen.'

Marcus Tullius Cicero

6. Huwelijk en echtscheiding

1 Korintiërs 7

Over het huwelijk, het ongehuwd zijn, en echtscheiding had men aan Paulus schriftelijk een aantal vragen voorgelegd. Het huwelijk werd in Korinte ter discussie gesteld. Een aantal mensen zagen het huwelijk niet meer zitten. ‘Het is beter om niet te trouwen’, was één van de leuzen onder de Korintiërs. De overgeestelijken hadden een afkeer gekregen van het huwelijksleven. Seksualiteit was in hun ogen ongeestelijk. Paulus bestrijdt deze gedachte. Wie meent geestelijk te handelen door zich te onttrekken aan zijn partner, maakt een grote denkfout. Op die manier maakt men de ander tot een potentiële prooi voor de satan, die rondgaat als een brullende leeuw, op zoek naar wie hij zou kunnen verslinden (zie 1 Kor. 7:5; 1 Petr. 5:8).

Voor Paulus zijn huwelijk en seksualiteit geen minderwaardige zaken. Hij maakt duidelijk dat seks in het huwelijk thuishoort, maar niet daarbuiten! Elke vorm van seks buiten het huwelijk valt onder de noemer *hoererij*. En zoals we hebben gezien, dienen we daarvan ver te blijven (1 Kor. 6:18). Met het oog op de hoererij

moeten getrouwden zich dan ook niet aan elkaar onttrekken, behalve als een van beiden zich voor een zekere tijd wil wijden aan de Heer door middel van gebed en/of vasten. Dit kan met onderling goedvinden gebeuren. Seks is niet vies, minderwaardig of zondig. Getrouwden hebben hier op aarde te maken met een partner waarmee ze rekening dienen te houden, en daar hoort dit ook bij!



Hoe te handelen met een ongelovige partner? Als binnen een bestaand huwelijk een van de partners tot geloof in Christus is gekomen, maar de ander wil met het christelijk geloof niets te maken hebben, dan kun je toch beter uit elkaar gaan? We kunnen ons voorstellen dat in dit soort gemengde huwelijken problemen ontstonden. De één leefde immers in een totaal andere wereld als de ander. Het kon bijna niet anders dan dat er spanningen in zo'n huwelijk ontstonden. Twee geloven op één kussen, daar slaapt de duivel immers tussen. Soms maakte de ongelovige partij het leven van zijn partner zuur. Maar omgekeerd kon dit ook het geval zijn.

Het waren met name de christenvrouwen, die zich van hun man wilden laten scheiden. Zij meenden dat hun geestelijk leven niet te verenigen was met dat van hun ongelovige mannen. Dat die nog offerden aan de afgoden, vervulde hen met afschuw. En de gedachte dat ze zich aan een afgodendienaar moest geven? Dit verontreinigde haar toch!? En hoe moest het met de opvoeding van de kinderen? Op zaterdag met pa naar de tempel van Afrodite, en op zondag met ma naar de christelijke samenkomst? Dan kun je toch beter gaan scheiden? Nee, zegt Paulus! Je mag niet scheiden van je ongelovige man. En als je al gescheiden bent, blijf dan ongetrouwd of ga je met je man verzoenen (vs. 10-11).

De gelovige man of vrouw mag zijn partner niet verstoten, zolang zij onder één dak wonen. Maar als de *ongelovige* partner wil scheiden, laat hij of zij scheiden. Het initiatief ligt dus bij de *ongelovige* partner, in dat geval is de gelovige niet gebonden (vs. 12-15). Of men dan 'vrij' is om met een ander te trouwen? Daarover zijn de meningen verdeeld. Uit vers 11 maken we op dat Paulus de gelovige vrouw niet aanspoort om te hertrouwen. Integendeel: *'Laat zij ongetrouwd blijven'*. Het niet gebonden zijn slaat niet op de vraag of men al dan niet kan hertrouwen, maar ziet op de bestaande huwelijksverbintenis. Wanneer de niet-christen het huwelijk niet wenste te continueren, was de christen niet gebonden om tot elke prijs aan dit huwelijk vast te houden. Als de niet-christen de koffers wil pakken, laat hem vertrekken en maak geen scène, want God heeft ons geroepen in vrede.

'Ik zeg u echter dat wie zijn vrouw verstoot, niet om hoererij, en met een ander trouwt, overspel pleegt; en wie met een verstoten vrouw trouwt, pleegt overspel.'

Matteüs 19:9

De ongetrouwden en de weduwen komen in de verzen 25 t/m 40 aan bod. Het ongetrouwd blijven heeft in de ogen van Paulus de voorkeur. Zo iemand kan zich volledig wijden aan de dingen van de Heer. Maar er ligt wel een gevaar op de loer: hoererij! Als iemand zich op seksueel gebied niet kan onthouden, moet hij of zij gaan trouwen; want het is beter te trouwen dan van begeerte te branden. Er is dan ook niets op tegen om te trouwen; wie besluit te trouwen, zondigt niet! Je krijgt er dan wel een zorg bij: je man of je vrouw. Als je eenmaal getrouwd bent, moet je echter hierin investeren. Om je huwelijk 'gezond' te houden, moet je tijd en energie in je huwelijk steken, en dit gaat ten koste van de tijd en energie die je voor de dingen van de Heer kunt gebruiken.

‘Succes in het huwelijk brengt veel meer met zich mee dan het vinden van de juiste partner. Er is ook voor nodig dat men de juiste partner is’.

Een getrouwde vrouw is gebonden aan haar man zolang hij leeft; maar als haar man komt te overlijden en zij weduwe wordt, is zij vrij te trouwen met wie zij wil – mits in de Heer. Maar als zij het kan opbrengen om ongetrouwd te blijven, is zij gelukkiger. Paulus besluit dit vraagstuk met de vermelding dat dit zijn mening is (vs. 40). Niet iedereen was het met zijn mening eens. De uitspraak: *‘Ik meen ook de Geest Gods te hebben’*, wijst erop dat er toen ook al velen waren die meenden betere adviezen te kunnen geven. De ‘geestelijken’ beriepen zich erop dat zij de Geest van God hadden. *‘Maar die heb ik ook’*, zegt Paulus ironisch. Paulus was ervan overtuigd dat hij ook bij het beantwoorden van deze vragen over huwelijk, echtscheiding en seksualiteit door Gods Geest werd geleid. Het siert ons om zijn mening over deze kwesties te respecteren!

Tal van theologen zeggen dat zij met de Paulinische moraal niet meer zo goed uit de voeten kunnen, omdat wij in een heel andere tijd en cultuur leven. Paulus’ mening is niet meer relevant. In hun ogen zijn de bijbelse moraal en de positie van de vrouw niet meer van deze tijd. Paulus’ mening wordt op deze wijze wel erg gemakkelijk van tafel geveegd. Kunnen wij beslissen welke woorden van Paulus wel of niet door de Heilige Geest zijn geïnspireerd? Of deze theologen geloven niet meer dat de woorden van Paulus door Gods Geest zijn ingegeven (zie 2 Tim. 3:16), òf ze zijn zo hoogmoedig dat ze denken zich boven de apostel te kunnen verheffen. *‘Kennis maakt opgeblazen’* (1 Kor. 8:1), en kennelijk hadden niet alleen de Korintiërs last hiervan!

De christelijke moraal is al lang niet meer wat het eens was. We denken niet alleen genuanceerd over echtscheiding, euthanasie en abortus; we zetten ook vraagtekens bij de stelling dat het gezin de hoeksteen is van de samenleving. Over afwijkend seksueel gedrag en buitenechtelijke relaties spreken we niet zomaar één, twee, drie onze afkeuring uit. We hebben het allang afgeleerd om een vermanende vinger op te heffen als [jonge] mensen besluiten om te gaan samenwonen. In steeds meer kerken is het gebruikelijk dat een homohuwelijk wordt ingezegend, en dat mensen die hun huwelijk ontbinden dit in een kerkdienst bevestigen. ‘Wij leven in een andere tijd en cultuur, de dingen liggen niet meer zo simpel als vroeger’, wordt er dan gezegd. Met de Paulinische moraal kan men niet meer zo goed uit de voeten, men bepaalt zelf wel hoe men zich in het huis van God moet gedragen.

De brief aan de Korintiërs maakt vanaf de eerste verzen duidelijk dat we te maken hebben met de gemeente *van God* (zie 1 Kor. 1:2). Dit betekent dat *Hij* de huisregels bepaalt, en niet wij. Onze tijd kunnen we vergelijken met die van de richters: *‘In die dagen was er geen koning in Israël; ieder deed wat goed was in zijn ogen’* (zie Richt. 17:6; 21:25). Wat goed is in onze ogen, is vaak kwaad in de ogen van God. Toen Petrus met de beste bedoelingen de Heer van het kruis wilde afhouden, moest Hij hem vermanend toespreken: *‘Ga weg, achter Mij, satan, je bent Mij een aanstoot; want je bedenkt niet de dingen van God, maar de dingen van de mensen’* (Matt. 16:21-23). De dingen van God staan opgeschreven in de Bijbel, en we worden ertoe opgeroepen niet te denken bóven wat er geschreven staat (1 Kor. 4:6). De meeste kerken en gemeenten beweren van zichzelf dat ze bijbelgetrouw zijn. Of dit werkelijk zo is, is gemakkelijk te toetsen. Doet een kerk of gemeente wat goed is in eigen ogen, of houdt zij vast aan hetgeen geschreven staat in de Bijbel?

Filadelfia was een bijbelgetrouwe gemeente, want zij bewaarde het woord van de Heer (zie Openb. 3:7-13). De gemeente te Laodicea dacht waarschijnlijk dat ze bijbelgetrouw was, maar ze zat er helemaal naast! Deze gemeente was zo blind voor haar ellendige en jammerlijke toestand, dat de Heer haar adviseert ogenzalf van Hem te kopen (zie Openb. 3:14-22). Een gemeente waar men niet meer zo goed uit de voeten kan met de Paulinische moraal, bevindt zich op een hellend vlak. Want als de Heer des huizes in Zijn huis niets meer te zeggen heeft, zou het wel eens kunnen zijn dat Hij al lang buiten staat (Openb. 3:20)!

1 Korintiërs 7 kan men als volgt samenvatten:

Huwelijk en seksualiteit zijn geen minderwaardige zaken. Met het oog op de hoererie moeten man en vrouw voldoen aan wat ze elkaar verschuldigd zijn. Dat betekent dat ze hun seksuele verplichtingen ten opzichte van elkaar nakomen. Het is niet toegestaan om van een ongelovige partner te scheiden, tenzij deze zelf de echtscheiding aanvraagt. In dat geval is de christen niet gebonden. Het initiatief ligt bij de niet-christen. Als er geen sprake is van een onhoudbare situatie, moet een christen er alles aan doen om het huwelijk in stand te houden. Zolang hij of zij invloed kan uitoefenen op de ongelovige partner en de kinderen, is de kans immers aanwezig dat ook zij tot het geloof in Christus komen.

Met het oog op de spoedige komst van de Heer doen ongehuwden en weduwen er goed aan ongetrouwd te blijven. Als iemand celibatair wil leven is dit goed; maar wie zich op seksueel gebied niet kan onthouden, kan beter trouwen. De ongetrouwde wijdt zijn zorg aan de dingen van de Heer, hoe hij de Heer zal behagen; maar de getrouwde wijdt zijn zorg aan de dingen van de wereld. Een vrouw is verbonden zolang

haar man leeft; maar als haar man ontslapen is, is zij vrij om te trouwen met wie zij wil, mits in de Heer. Dat wil zeggen met een gelovige, niet met een ongelovige.

7. Het eten van afgodenoffers

1 Korintiërs 8

In Korinte waren gelovigen die men regelmatig zag aanzitten in een afgodstempel. Deze 'sterken' hadden er geen moeite mee om onder het genot van een drankje vlees te nuttigen dat eerst aan de afgoden was geofferd. De gelovigen die nog zwak in het geloof waren, namen daaraan aanstoot. Deze christenen waren nog niet vrij van de afgoden. Ze dachten dat ze besmet raakten als ze van dit vlees aten, en weer in de greep van de afgoden zouden komen. In een gemeente zijn 'sterken' en 'zwakken'. De 'sterken' in Korinte hadden het gelijk aan hun kant: een afgod is niets, het is een beeld van steen of hout waarin geen leven is. Het kan niet spreken, lopen, horen of zien. Daar heb je toch niets van te vrezen? Dat klopt, zegt Paulus. Jullie hebben gelijk. Houd er echter rekening mee dat die kennis niet in allen is. Laat je niet voorstaan op je kennis. Er zijn andere broeders en zusters, die minder ver zijn. Als zij jullie in de afgodstempel zien aanzitten, kunnen zij op de gedachte komen om ook van de afgodenoffers te eten. En aangezien hun geweten daarvan niet vrij is, is de kans

aanwezig dat zij terugvallen in hun oude levenspatroon, met alle gevolgen van dien!

Je wilt toch zeker niet dat zo'n zwakke broeder of zuster, voor wie Christus gestorven is, door jullie kennis verloren gaat? Zie daarom af van je verworven kennis en laat je leiden door de liefde. *De liefde zoekt zichzelf niet, maar heeft de ander op het oog.* Neem een voorbeeld aan mijzelf. Als voedsel mijn broeder een aanleiding tot vallen geeft, zal ik in eeuwigheid geen vlees eten, om mijn broeder geen aanleiding tot vallen te geven. Niet iedereen in de gemeente is even ver gevorderd in de kennis van de geloofszaken. Zij die niet lang geleden tot bekering zijn gekomen, moeten nog groeien in het geloof. Laten we uitkijken dat we voor hen geen struikelblok zijn.

Het probleem van de afgodenoffers speelt in onze westerse cultuur geen rol van betekenis meer, maar hoeveel christenen hebben niet te kampen met een alcoholprobleem of een andere verslaving? Als we zo'n broeder of zuster in de verleiding brengen weer eens een glaasje te drinken, zondigen we tegen Christus. Mag je dan geen wijntje meer drinken? Ja, dat mag! Maar als dat wijntje mijn broeder een aanleiding tot vallen geeft, zal ik in eeuwigheid geen wijn drinken, om mijn broeder geen aanleiding tot vallen te geven.

'Het zoeken van zichzelf leidt altijd tot vervreemding van God'.

J.N. Darby

8. De hoofdbedekking van de vrouw

1 Korintiërs 11:2-16

Moet een vrouw nu al dan niet haar hoofd bedekken, als ze bidt of profeteert? Deze vraag wordt door Paulus kort en bondig beantwoord: Ja! De 'wijzen' van vandaag moeten wel toegeven dat de apostel hierin duidelijk en stellig is, maar ze proberen het antwoord van Paulus te ontcrachten door een draai eraan te geven: de vrouwen gingen in tegen wat toen gebruikelijk en fatsoenlijk was. Met andere woorden: in de toenmalige Griekse cultuur was dit wel gebruikelijk en fatsoenlijk, maar de tijden en fatsoensnormen zijn in de loop der eeuwen veranderd!

Eén van de argumenten die Paulus aanvoert, is dat een vrouw haar hoofd moet bedekken vanwege de engelen (vs. 10). Sinds wanneer zijn de engelen cultuurgebonden en beperkt tot een bepaalde cultuur? De wereld met haar cultuur heeft de engelen niets te bieden, want hun blik is gericht op de gemeente. Zij zijn op zoek naar de veelvoudige wijsheid van God, die door de gemeente bekend wordt gemaakt (zie Ef. 3:10). Man en vrouw zijn door God geschapen. En in Zijn wijsheid heeft God verordend dat

de man het hoofd is van de vrouw. *Daarom* bedekt de vrouw haar hoofd in de gemeente! Deze kwestie heeft dus alles te maken met de scheppingsorde die God heeft ingesteld, en het heeft niets te maken met (Griekse) cultuurgebondenheid.

Een nadenkertje! David Pawson heeft over de hoofdbedekking van de vrouw de volgende opmerking gemaakt:



‘Kijk eens naar vrouwen, die wel een echte hoed dragen, maar ‘toch de broek aan hebben’. Ik heb vrouwen genoeg gezien, die heel trouw een hoed dragen als ze naar de kerk gaan, omdat ze duidelijk gehoorzaam willen zijn aan de gegeven uitleg van dit vers. Maar ze heersen over hun echtgenoot en op die manier laten ze zien, dat ze helemaal niets hebben begrepen van wat er met dat vers bedoeld is! Ze hebben dat vers wel op hun lichaam toegepast, maar niet op hun geest.’

Paulus kende zijn pappenheimers. Hij wist dat zijn antwoord op weerstand zou stuiten. Hij beëindigt dit onderwerp dan ook met de woorden: ‘Maar als iemand meent te moeten twisten, wij hebben zo’n gewoonte niet, en evenmin de gemeenten van God’.¹

‘We moeten waakzaam zijn dat we de Heer niet onteren, wát de culturele normen ook mogen zijn. God heeft leiding aangesteld in de schepping en in de gemeente, en die moeten we respecteren’.

Warren Wiersbe

1 Wie meer wil weten over dit onderwerp, kan de bijgevoegde link aanklikken:
<http://www.oudesporen.nl/Download/HB066.pdf>

9. Misbruiken bij het Avondmaal

1 Korintiërs 11:17-34

De gemeente te Korinte bestond uit een gemengd gezelschap. Rijk en arm kwam samen om het Avondmaal te vieren. Maar over de manier waarop dit gebeurde was Paulus niet te spreken. De gemeente was niet alleen verdeeld als het om de dienstknechten van de Heer ging, er was ook een tweedeling tussen rijk en arm. Tijdens het 'liefdemaal' moesten de armen toekijken hoe de rijken zich te buiten gingen aan voedsel en drank. Ze maakten het zo bont dat ze dronken aan het Avondmaal zaten. Dit had dan ook niets meer met het Avondmaal van de Heer te maken. Het was een ordinair eetfestijn! Dit mocht dan de gang van zaken zijn in een afgodstempel, maar in Gods tempel, de gemeente, is dit een onaanvaardbare situatie. Op die manier verachtten zij de gemeente van God en beschaamden zij hen die niets hadden. Niet erg prijzenswaardig!

In de verzen 23 t/m 26 grijpt Paulus terug op de oorsprong van het Avondmaal en maakt hij duidelijk waarom de Heer het Avondmaal heeft ingesteld. Hij doet dit om hen te waarschuwen

dat het Avondmaal geen gewone maaltijd is. De viering van het Avondmaal is een heilige aangelegenheid. Men kan niet op onwaardige wijze het brood eten of de drinkbeker van de Heer drinken (vs. 27-31). Eenieder moet zichzelf dan ook beproeven en zó eten van het brood en drinken van de drinkbeker. Iemand die het lichaam van de Heer niet onderscheidt, die eet of drinkt zichzelf een oordeel. Daarom waren er onder hen zwakken en zieken, en nogal velen waren ontslapen.

Het Avondmaal is geen individuele aangelegenheid, dit vieren wij samen als leden van het lichaam van Christus. Wie dit lichaam niet onderscheidt door op onwaardige wijze deel te nemen aan het Avondmaal, roept het oordeel van de Heer over zich af (vs. 29). Bij het lichaam van de Heer kunnen we denken aan het lichaam (en bloed) van de Heer Jezus. Als men het zo interpreteert, hadden de Korintiërs de symbolische betekenis uit het oog verloren, doordat ze geen onderscheid maakten tussen hun liefdemaaltijden en de maaltijd van de Heer.

Maar in de context van dit vers kunnen we m.i. eerder denken aan de gemeente voorgesteld als 'het lichaam van Christus' (vgl. 1 Kor. 10:16-17; 12:27). Er is sprake van scheuringen en sekten (vs. 18-19), en het buitensluiten van hongerigen en armen (vs. 21-22). Het lichaam van Christus spreekt juist van eenheid en saamhorigheid als gemeente (zie 1 Kor. 12:12vv.), en daarvan was weinig te merken in de gemeente te Korinte. Paulus beëindigt deze kwestie dan ook door erop te wijzen dat ze met elkaar rekening moesten houden (vs. 33-34).

‘Elke groep van christenen die zich afgrenst van andere ware gelovigen met een reïne wandel door nadere voorwaarden te stellen voor toelating tot de Tafel van de Heer – voorwaarden die Gods Woord niet stelt – gedraagt zich sektarisch’.

J. Klein Haneveld

10. De genadegaven

1 Korintiërs 12 - 14

In de hoofdstukken 12 t/m 14 komen de genadegaven aan bod. Zoals we gezien hebben, was de gemeente te Korinte zeer gezegend; het ontbrak hen aan geen enkele genadegave (1 Kor. 1:7). Het probleem was dat ze op een *verkeerde* manier met de gaven omgingen. Met name het spreken in talen, de zogenaamde glossolalie, zorgde voor chaotische toestanden in de gemeente. Onwetendheid was één van de oorzaken van deze wanorde.

Om die onwetendheid te doorbreken, gaat Paulus uitgebreid op deze kwestie in. Eerst legt hij uit hoe de Geest Zich openbaart (1 Kor. 12:1-11). Hij herinnert de Korintiërs aan hun vroegere toestand in het heidendom. Vóór hun bekering lieten zij zich als willoze schapen door de boze geesten naar de stomme afgoden heendrijven. De cultische bijeenkomsten in de tijd dat ze nog heidenen waren, gingen gepaard met extatische rituelen. Velen raakten in trance en riepen onder luid geschreeuw tot de afgoden. Deze herinnering was nodig, omdat ze zich spiegelde aan de dwaasheden van het heidendom. De tijd van dweperij was voorbij; zij moesten zich nu als verstandige mensen gedragen. Hoe kon men weten of een charisma, een geestelijke uiting,

afkomstig was van een demon of van de Geest? Als iemand onder hen in geestvervoering sprak, moest er goed geluisterd worden: *'Niemand die door de Geest van God spreekt, zegt: Vervloekt zij Jezus, en niemand kan zeggen: Heer Jezus, dan door de Heilige Geest'* (vs. 1-3).

In het heidendom kwam het voor dat personen die in trance waren, zich onder schelden en vloeken verzetten tegen de godheid, of onder bedreiging de verhoring van hun gebeden eisten. Dit soort heidense taferelen zijn nog altijd waar te nemen op Haïti, Bali en in veel Afrikaanse landen. Iemand die door de Geest wordt geleid, raakt niet in trance, zodat demonen bezit kunnen nemen van zijn lichaam en Jezus wordt vervloekt. Een christen die in geestvervoering raakt en door de Heilige Geest wordt geleid, belijdt met zijn volle verstand dat Jezus 'Heer' is. Het verstand wordt dus niet uitgeschakeld; hij is zich goed bewust van de dingen die hij zegt en waarmee hij bezig is (vgl. 1 Kor. 14:15).

Vervolgens legt Paulus uit dat er een verscheidenheid van genadegaven is (vs. 4 t/m 11), maar dat alle gaven uit dezelfde Bron voortkomen, de drie-enige God.

- Er is verscheidenheid van genadegaven, maar het is dezelfde *Geest*.
- Er is verscheidenheid van bedieningen, maar het is dezelfde *Heer*.
- Er is verscheidenheid van werkingen, maar het is dezelfde *God* die alles in allen werkt.

De Heilige Geest heeft het welzijn van de gemeente op het oog. De openbaringen van de Geest zijn gegeven tot wat *nuttig* is (vs. 7). En het is pas nuttig als de gemeente ermee wordt gediend.

Genadegaven zijn niet gegeven om mee te pronken. Zodra iemand een genadegave tot zijn eigen eer gebruikt, is niet de *Geest* maar het *vlees* aan het werk.

In de verzen 8 t/m 11 wordt een opsomming gegeven van de openbaring van de Geest. Aan de één wordt door de Geest een woord van *wijsheid* gegeven; en aan de ander een woord van *kennis* volgens dezelfde Geest; aan een ander *geloof* door dezelfde Geest; en aan een volgende genadegaven van *genezing* door de ene Geest; en aan een volgende *werkingen van krachten*; aan een volgende *profetie*; aan een volgende *onderscheidingen van geesten*; aan een ander *allerlei talen*; en aan een volgende *uitlegging van talen*.

Vers 11 vat alles nog eens samen. Er zijn verscheidene genadegaven, maar ze worden allen door één en dezelfde Geest gewerkt, die aan ieder afzonderlijk toedeelt zoals Hij wil. Er is geen tegenstelling tussen de verschillende genadegaven, en er mag geen rivaliteit zijn tussen de leden van het lichaam. Het is geen willekeur dat Paulus de genadegave van het spreken in talen als laatste noemt. Deze gave stond, samen met de uitlegging van talen, bij de geestelijke elite te Korinte hoog aangeschreven. Zoals we zullen zien was het juist deze genadegave, die voor wanordelijke toestanden zorgde in de gemeente.

In extreem charismatische kringen beweert men dat iemand die met de Heilige Geest is gedoopt, ook in tongen *moet* spreken. Er worden zelfs cursussen gegeven hoe men dit kan leren. Dit Schriftgedeelte toont aan dat dit klinkklare onzin is. In de eerste plaats spreken niet allen in talen (vs. 10). In de tweede plaats is het de *Geest*, die aan ieder afzonderlijk toedeelt zoals *Hij* wil (vs. 11). En in de derde plaats gaat het om bestaande talen (Hand. 2:11), niet om onverstaanbaar gebrabbel dat voor engelentaal

moet doorgaan. Een gave is niet te koop (vgl. Hand. 8:18-20), en kan ook niet worden aangeleerd. Het is een *gave* van God, die de Geest toedeelt zoals *Hij* wil. Dus mocht iemand interesse hebben in een cursus 'Sprekend in tongen voor dummies'? Laat u niet voor de gek houden!

Het 'want' waarmee vers 12 begint, is de schakel tussen deze en de voorafgaande perikoop. De Korintiërs moesten zich niet op hun genadegaven beroemen en evenmin met afgunst naar andere leden kijken. Zij vormden samen één lichaam en hadden dus gemeenschappelijke belangen. De Gemeente wordt vergeleken met één lichaam, dat uit vele leden bestaat. *'Wij allen zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt, hetzij Joden hetzij Grieken, hetzij slaven hetzij vrijen, en ons allen is van één Geest te drinken gegeven'* (vs. 13). Dit lichaam is ontstaan op de Pinksterdag. De doop met de Geest en het ontstaan van de Gemeente worden beschreven in Handelingen 2.

De klemtoon in deze perikoop ligt op de eenheid van het lichaam. In de verzen 14 t/m 21 werkt Paulus de verscheidenheid binnen het lichaam uit. Het ene lichaamsdeel heeft het andere nodig, anders kan het lichaam niet goed functioneren. Zo heeft God het gewild (vs. 18). Dit is een duidelijke boodschap aan het adres van hen die zichzelf wegens hun genadegave(n) overschatten en zich inbeeldden dat alles om hen draaide. En zij die een genadegave hadden ontvangen en meenden dat die onbelangrijk was? Zij worden gewaarschuwd anderen niet te benijden. Zij waren immers ook leden van het lichaam van Christus. God heeft juist gewild dat aan de zwakkere en mindere edele ledematen meer zorg wordt besteed. Er mag geen onenigheid zijn in het lichaam. Het lichaam is één, *'en als één lid lijdt, lijden alle leden mee; en als één lid wordt verheerlijkt, verblijden alle leden zich mee'* (vs. 26).

Nu volgt een nieuwe lijst van gaven (vs. 28). Bij de opsomming van de genadegaven sluit de gave van het spreken in talen weer de rij af. De retorische vragen aan het einde (vs. 29-30) tonen aan dat er diversiteit van genadegaven is, maar dat God niet aan allen dezelfde gaven heeft toebedeeld. Eenieder moet tevreden zijn met de genadegave die hij van God heeft ontvangen. Maar er mag altijd gestreefd worden naar de grootste genadegaven (vs. 31). Paulus zegt hiermee: als jullie naar genadegaven verlangen, streef dan naar de grootste gaven. En in het rijtje van gaven neemt het spreken in talen niet de eerste plaats in! Aan de Korintiërs, die zo gesteld waren op de genadegaven, wordt een nog uitnemender weg gewezen: de liefde. Liefde is geen gave, maar een deugd. De liefde is de band van de volmaaktheid (zie Kol. 3:14). Het is de liefde, die een gemeente bijeen houdt en de drijfveer moet zijn voor het uitoefenen van de gaven, want zonder de liefde is de grootste gave waardeloos.

Kort samengevat: de Korintiërs moesten zich niet verheffen op hun gaven, of elkaar benijden om hun gaven. Ze moesten leren om elkaar met hun eigen gaven en bedieningen te waarderen. Eenieder moest zich afvragen hoe hij of zij met zijn eigen genadegave(n) een maximale bijdrage kon leveren aan de opbouw van de gemeente.

Hoofdstuk 13 behandelt de liefde². De liefde is een nog uitnemender weg, die boven de genadegaven uitstijgt. Paulus begint in vers 1 met het spreken in talen. Die genadegave stond op de eerste plaats bij de Korintiërs. Maar hoe verheven en hemels men het spreken in talen ook mag vinden; zonder de liefde zijn het niet meer dan holle klanken. In de lofzang van de liefde (vs.

2 Gr. agapè – dat is de liefde van God, die in de harten van de gelovigen is uitgestort door de Heilige Geest (Rom. 5:5).

4-7) staat dat de liefde zichzelf *niet* zoekt (vs. 5). Voorstanders van het spreken in tongen gebruiken een uitspraak in 1 Korintiërs 14:4 als argument om [in de gemeente] in tongen te spreken: Als ik in tongen spreek, bouw ik mijzelf op!

Maar als Paulus de woorden schrijft: ‘Wie in een taal spreekt, bouwt zichzelf op’, is dit geen aanmoediging om in talen te gaan spreken. Dit is juist geschreven om het spreken in talen te ontmoedigen. In de gemeente is het niet de bedoeling dat we onszelf opbouwen; daar moet de ander worden opgebouwd (zie 1 Kor. 14:13). Paulus was geen onkundige; hij heeft in het voorgaande hoofdstuk toch uitgelegd hoe het lichaam functioneert!? De gaven zijn bestemd voor het lichaam, de gemeente; ze zijn niet gegeven om onszelf op te bouwen! Iemand die zichzelf opbouwt, is egoïstisch en handelt niet uit liefde. Zo iemand wordt vergeleken met klinkend koper of een schelle cimbaal. Veel kabaal, maar voor de gemeente van geen enkel nut! Profetieën en kennis zullen te niet gedaan worden en talen zullen ophouden, maar de liefde vergaat nooit. We worden aangemoedigd om naar de genadegaven te streven (1 Kor. 12:31), maar we moeten ons niet erop fixeren. Geloof, hoop en liefde zijn blijvend – dáár draait het om. Maar de meeste van deze is de liefde (vs. 8-13).

*‘Naarmate ieder een genadegave heeft ontvangen,
dient elkaar daarmee als goede rentmeesters
van de veelvoudige genade van God’.*

1 Petrus 4:10

In hoofdstuk 14 gaat Paulus dieper in op het thema *talen*. Hij doet dit om het spreken in talen aan banden te leggen. Er moet gestreefd worden naar het profeteren, en niet naar het spreken in talen (vs. 1). ‘Want wie in een taal spreekt, spreekt niet voor

mensen, maar voor God; want niemand verstaat het, maar in de geest spreekt hij verborgenheden. Maar wie profeteert, spreekt voor mensen tot opbouw, vermaning en vertroosting. Wie in een taal spreekt, bouwt zichzelf op; maar wie profeteert bouwt de gemeente op' (vs. 2-4).

Het sleutelwoord in 1 Korinte 14 is *opbouw*. Dit woord loopt als een rode draad door het hele hoofdstuk. Samengevat komt hoofdstuk 14:1-25 hierop neer: Streef naar het profeteren, want dat kan iedereen verstaan en op die manier wordt de gemeente opgebouwd. Maar als iemand in een taal spreekt, laat hij dan bidden dat hij het mag uitleggen, zodat anderen kunnen verstaan wat er is gesproken. Al dat gepronk met talen! Paulus zegt: *'Ik dank God, dat ik meer dan jullie allen in talen spreek; maar in de gemeente wil ik liever vijf woorden spreken met mijn verstand, om ook anderen te onderwijzen, dan tienduizend woorden in een taal'*. Broeders, jullie denken als kleine kinderen, wordt eens volwassen in jullie denken.

Hoe zit het nu met de talen? In de wet staat geschreven dat de talen een 'teken' zijn. De talen zijn niet bedoeld voor de gelovigen, maar ze zijn een teken voor de *ongelovigen*, met name voor de ongelovige Joden (Deut. 28:49; Jes. 28:11-12; Jer. 5:15). Waar zijn jullie mee bezig? Stel, er komt een onkundige of ongelovige in jullie samenkomst en allen spreken in talen, zal hij niet zeggen dat jullie wartaal spreken? Maar als een ongelovige of een onkundige binnenkomt en allen profeteren, zodat hij verstaat wat er wordt gezegd, dan wordt hij door allen overtuigd, door allen beoordeeld. Wat in zijn hart verborgen is, wordt aan het licht gebracht. In plaats van te zeggen dat jullie wartaal spreken, zal hij op zijn aangezicht neervallen en God aanbidden en verkondigen dat God werkelijk onder jullie is (vs. 23-25).

In tegenstelling tot wat de Korintiërs dachten, waren de talen niet het teken of het bewijs dat zij werkelijk geestelijk waren, en dat God in hun midden was. Het teken of het bewijs dat ze geestelijk waren en dat God in hun midden was, kon door buitenstaanders worden opgemerkt als ze allen 'profeteerden'. De Heilige Geest overtuigt een zondaar niet van zonde, gerechtigheid en oordeel door Zichzelf in een onverstaanbare taal tot hem te richten; dit gebeurt door de verstaanbare prediking van het Woord van God (zie 1 Kor. 14:3; Rom. 10:13-15).

Hoe gaan we in onze dagen om met het thema 'spreken in talen'? Bestaat deze genadegave überhaupt nog? Sommigen zeggen op grond van 1 Korintiërs 13:8, van niet, en anderen zeggen van wel. Is onverstaanbaar gebrabbel een engelentaal? De voorstanders van het spreken in talen beweren van wel, maar persoonlijk denk ik dat we dit naar het rijk der fabelen kunnen verwijzen. Maar hoe te handelen als iemand in de gemeente toch in talen wil spreken? Daar kunnen we kort over zijn. Als iemand in talen wil spreken, dan trekt hij zich maar terug in zijn binnenkamer. Hij wil immers tot zichzelf spreken! Maar in de gemeente hoort geen onverstaanbaar gebrabbel, waarmee niemand wordt opgebouwd. In de gemeente horen we liever vijf woorden die met het verstand zijn gesproken, dan tienduizend woorden in een taal, want daarvan kunnen we nog iets leren!

*‘Vroeger dacht ik altijd dat Gods gaven op planken
boven elkaar lagen, en dat we er hoe meer we groeien in
geestelijke gezindheid, des te makkelijker bij konden. Ik
merk nu dat Gods gaven op planken onder elkaar liggen en
dat het geen kwestie is van groeien, maar van bukken’.*

F.B. Meyer

11. Orde in de gemeente

1 Korintiërs 14:26-40

Deze perikoop over orde is bijzonder leerzaam. Paulus gunt ons een blik in het samenkomen van de vroegchristelijke gemeenten. Wat meteen opvalt als we deze perikoop lezen, is dat er bij het samenkomen geen sprake is van een voorganger of een aanbiddingsleider die de dienst leidde. Elke broeder had de vrijheid om zich te uiten door middel van een psalm, een leer, een openbaring of een taal (vs. 26). En zo hoort het ook! Er is maar één Leider en dat is de Heilige Geest (vgl. 1 Kor. 12:11). Gelovigen komen samen aan de Tafel van de Heer, daar waar Hij het gezag en de Heilige Geest de leiding heeft. Waar de Geest kan gebruiken wie Hij wil. Hoever is men in de christenheid afgeweken van dit belangrijke beginsel. De Heilige Geest is zodoende in veel kerken en gemeenten aan banden gelegd. De gaven worden beperkt tot één of enkele personen. Dit is in strijd met wat Paulus leert over het functioneren van het lichaam (1 Kor. 12:12-31).

Als we 1 Korintiërs 14:26-30 niet meer in de praktijk brengen, wat blijft er dan nog over van het algemeen priesterschap van de gelovigen (zie 1 Petr. 2:5; Openb. 1:6)? Wordt de Heilige Geest hiermee niet bedroefd? Of denken we de Geest alleen maar te

bedroeven door bitterheid, toorn, geschreeuw etc. (Ef. 4:30-32)? 'Maar dit leidt toch tot wanorde', wordt er als excuus aangevoerd. In Korinte was inderdaad sprake van wanorde, maar om hieraan een einde te maken stelt Paulus geen voorganger of een 'aanbiddingsleider' aan. In plaats daarvan geeft hij aanwijzingen hoe de christelijke samenkomst dient te verlopen zónder dat de Geest aan banden wordt gelegd.

Samengevat:

Broeders hebben de vrijheid om zich te uiten in de samenkomst. Onder één voorwaarde: hun inbreng moet tot *opbouw* zijn van de gemeente (vs. 26).

Het *spreken in talen* wordt niet verboden, maar er wordt wel een grens gesteld: twee of ten hoogste drie, en ieder op zijn beurt, en laat één het uitleggen. Maar als er geen uitlegger is, laat hij zwijgen in de gemeente en laat hij tot zichzelf spreken en tot God (vs. 27-28).

Hetzelfde geldt voor de *profeten*: Laten twee of drie profeten spreken en laten de anderen het beoordelen. En als aan een ander die daar zit, iets geopenbaard wordt, laat de eerste zwijgen. Want u kunt allen, één voor één, profeteren, opdat allen leren en allen vertroost worden. En de geesten van de profeten zijn aan de profeten onderworpen. Want God is niet een God van verwarring, maar van vrede, zoals in alle gemeenten van de heiligen (vs. 29-33).

De *vrouwen* dienen te zwijgen in de gemeenten; want het is hun niet geoorloofd te spreken. Zij worden opgedragen onderdanig te zijn, zoals ook de wet zegt. En als zij iets willen leren, laten zij thuis hun eigen mannen vragen; want het is schandelijk voor een

vrouw te spreken in de gemeente. Of is het Woord van God van u uitgegaan? Of is het alleen tot u gekomen? Als iemand meent een profeet te zijn of geestelijk, laat hij erkennen dat wat Paulus schrijft een gebod van de Heer is (vs. 34-37).

Kennelijk lieten de vrouwen zich nadrukkelijk horen in de samenkomsten. In de afgodstempel van Afrodite³ was dit gebruikelijk. In deze tempel bevonden zich zo'n duizend tempelprostituees. Op gewone prostituees werd neergekeken, maar de tempelprostituees werden met respect behandeld. Velen onder hen waren zowel priesteres als prostituee. De priesteressen traden op als orakels. Zij beweerden over profetische gaven te beschikken, en brachten door een 'god' (demon) ingefluisterde boodschappen over. We hebben gezien dat de Korintiërs veel van het gedachtegoed uit het heidendom hadden meegenomen in de gemeente. Bij de Grieken mochten de priesteressen dan hoog in aanzien staan en orakelen wat ze wilden, maar in de gemeente van God was dit niet geoorloofd.

Paulus was geen vrouwenhater, zoals feministische theologen beweren. Hoe kortzichtig!⁴ Paulus schrijft dit niet omdat hij op vrouwen neerkeek, maar omdat er in de gemeente rekening wordt gehouden met de scheppingsorde van God. Het komt een vrouw niet toe te leren of over een man te heersen (zie 1 Tim. 2:11-14). Als het om de beloften van God en de behoudenis in Christus gaat, is er geen onderscheid tussen man en vrouw (Gal. 3:28). De Bijbel maakt duidelijk dat man en vrouw volkomen gelijkwaardig zijn. Maar in de gemeente, waar vastgehouden wordt aan de

3 De godin van de liefde, de schoonheid, de seksualiteit en de vruchtbaarheid.

4 Wij vestigen er de aandacht op dat Paulus in hoofdstuk 7 in verband met het christelijk huwelijk aan de vrouw dezelfde rechten toekent als de man. Dit was in de toenmalige Grieks-Romeinse wereld iets ongehoords.

tijdloze scheppingsorde van God, wordt dit onderscheid wél gemaakt. Daar is Christus het hoofd van iedere man, en de man het hoofd van de vrouw (1 Kor. 11:3). In de gemeente is het aan de vrouwen niet geoorloofd te spreken. Wat zich ook in een [Griekse] afgodstempel afspeelde, het mocht niet in de gemeente van God worden ingevoerd; want welke overeenkomst heeft Gods tempel met afgoden (2 Kor. 6:16)?

Als iets geaccepteerd is in de wereld, wil dit beslist niet zeggen dat het ook geaccepteerd moet worden in de gemeente. De gemeenten hebben zich te richten naar het Woord van God, zoals het tot ons is gekomen (vs. 36-37). De aanwijzingen die Paulus geeft, zijn niet beperkt tot de gemeente te Korinte, maar ze gelden voor *alle gemeenten* (vs. 33-34). Men maakte in Korinte van het gebod van de Heer een menselijke filosofie, waarover te discussiëren viel. Wie zijn wij om naar eigen goeddunken invulling te geven aan het Woord van God! Is het Woord van God van óns uitgegaan? Of is het alleen tot ons gekomen? Over het 'zwijggebod' voor de vrouwen is veel te doen. Maar we moeten wel sterke argumenten hebben om dit gebod van de Heer naast ons neer te leggen, en zo sterk zijn de argumenten van de tegenstanders niet!⁵

De Gemeente is geen organisatie, maar een organisme. De Gemeente wordt vergeleken met een lichaam en een geestelijk huis, dat wordt gebouwd met 'levende' stenen (1 Petr. 2:5). Maar zonder een vorm van organisatie kan een gemeente niet functioneren. In de plaatselijke gemeente zien we een zekere vorm van organisatie: er worden collectes gehouden, het Avondmaal

5 Wie meer wil weten over de argumenten van voor- en tegenstanders van het 'zwijggebod' verwijst ik naar deze link: <http://www.oudesporen.nl/Download/OS2054.pdf>

wordt gevierd, de zondagsschool wordt georganiseerd etc. De vraag die een gemeente zich moet stellen, is deze: Met welke structuren dienen we de Geest, en met welke belemmeren we Zijn werk? Het een hoeft niet ten koste te gaan van het ander. We zien dat Paulus bepaalde structuren aanbrengt in het samenkomen van de gemeente, zonder dat de Heilige Geest aan banden wordt gelegd.

Vraag:

Hoe is het dan, broeders, wanneer u samenkomt?

Is uw gemeentelijk samenkomen in grote lijnen te vergelijken met dat van de eerste christelijke gemeenten?

Waarom wel, of waarom niet?

12. Verwarring over de opstanding

1 Korintiërs 15

Over de lichamelijke opstanding van de doden heerste veel verwarring onder de Korintiërs. Ook hier speelde het Griekse denken weer een grote rol. De lichamelijke opstanding uit de doden was in de ogen van de Grieken bespottelijk (zie Hand. 17:32). Zij geloofden in de onsterfelijkheid van de ziel, maar hechtten geen enkele waarde aan de wederopstanding van het lichaam. De opstanding uit de doden werd door sommigen in de gemeente ontkend en belachelijk gemaakt (vs. 12). Dit was in strijd met het Evangelie dat Paulus hun had verkondigd (vs. 1). Aangezien deze dwaalleer de fundamenteën van het christelijk geloof aantast, gaat de apostel uitgebreid op deze kwestie in. Hij vat de hoofdzaak van de zekerheid van de opstanding in vier kernpunten samen:

- a. Christus is gestorven.
- b. Hij is begraven.
- c. Hij is opgewekt.
- d. Hij is verschenen (vs. 1-11).

1. De opstanding van Christus.

Christus is niet alleen voor onze zonden gestorven en begraven, maar Hij is op de derde dag opgewekt, zoals het in de Schriften van het Oude Testament was voorgezegd (vs. 3-4).

2. Christus is lichamenlijk opgewekt en verschenen.

Niet als een geest is Hij opgewekt, maar met een verheerlijkt lichaam. En met dit lichaam is Hij na Zijn dood eerst verschenen aan Kefas, daarna aan de twaalf. Daarna is Hij verschenen aan meer dan vijfhonderd broeders tegelijk, van wie de meesten nog in leven waren toen Paulus dit schreef. Daarna is Hij verschenen aan Jakobus, daarna aan alle apostelen. En het allerlaatst is Hij ook aan Paulus verschenen. Hoeveel getuigen willen we nog hebben (vs. 5-11)?

3. Als Christus niet is opgewekt, dan is ons geloof tevergeefs.

Paulus begint nu vanuit deze dwaling een aantal logische consequenties te noemen en hij toont daarbij aan tot welke absurditeiten men dan komt. Denk goed na, Korintiërs, over de gevolgen van de bewering dat er geen opstanding van de doden is. Als dit waar is, dan is ook Christus niet opgewekt; en als Christus niet is opgewekt, dan is ook onze prediking vergeefs, en vergeefs is ook uw geloof; en dan blijken ook wij valse getuigen te zijn, omdat wij van God getuigd hebben dat Hij Christus heeft opgewekt. En als Christus niet is opgewekt, dan is uw geloof inhoudsloos, dan bent u nog in uw zonden, en dat geldt niet alleen voor jullie, maar ook voor hen die in Christus ontslapen

zijn. Weten jullie wat dit betekent? Zij zouden verloren zijn! Als de zaken er zo voorstaan en wij alleen maar in dit leven onze hoop op Christus gevestigd hebben, dan zijn wij de ellendigste van alle mensen. Hou dan maar op (vs. 12-19)!

4. Christus' regering – in Hem worden allen levend gemaakt.

Het is echter een onomstotelijk feit: Christus is uit de doden opgewekt. Jezus leeft! In Jezus Christus hebben wij een 'levende' hoop. In rangorde is Hij de Eerste van hen die gestorven zijn. Zoals ook de eerstelingen van de vruchten aan God geofferd werden om de gehele oogst aan Hem toe te wijden (zie Lev. 23:10). Iemand die in Hem gelooft en gestorven is, zal net zoals Christus uit de doden worden opgewekt. Want zoals allen in Adam gestorven zijn, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden, maar ieder in zijn eigen orde. Het koningschap van Jezus wordt gevestigd, want hiertoe is Hij geboren (Joh. 19:37). Om Zijn volk te behouden van hun zonden moest de Koning lijden, sterven en uit de doden worden opgewekt (Matt. 1:21; 27:27-66; 28:1-7).

Paulus slaat een periode van duizend jaar over, als hij spreekt over het 'einde' (Gr. *telos*) (vs. 24). Nadat Christus duizend jaar heeft geregeerd, geeft Hij het koninkrijk over aan God de Vader. Maar eerst zal het eindoordeel voor de Grote Witte Troon plaatsvinden (zie Openb. 20:11-15). De laatste vijand die teniet gedaan wordt, is de dood. De dood en de hades (het dodenrijk) worden in de poel van vuur geworpen (Openb. 20:14). Daarna breekt de eeuwige toestand aan en zal er een nieuwe hemel en een nieuwe aarde zijn (Openb. 21:1-8.). Dan zal ook de Zoon Zelf onderworpen zijn aan Hem die Hem alles onderworpen heeft, opdat God alles in

allen is. Er zal een toestand zijn van volkomen harmonie, die niet meer verstoord wordt door zonde, ziekte en dood (vs. 20-28).

‘Gezegend zij de God en Vader van onze Heer Jezus Christus, die naar Zijn grote barmhartigheid ons heeft wedergeboren doen worden tot een levende hoop door de opstanding van Jezus Christus uit de doden’.

1 Petrus 1:3

5. Hoe worden de doden opgewekt en met wat voor lichaam komen zij?

Paulus zegt ook: Waarom zou ik me al die moeite getroosten en mijn leven in gevaar brengen, wanneer er geen doden worden opgewekt? Als dit werkelijk waar was, zou ik niet goed bij mijn hoofd zijn. Waar doe ik het dan allemaal voor? Laten wij dan maar gaan eten en drinken, want morgen sterven wij. Dan kan ik toch beter genieten van mijn korte leven hier op aarde, en het maximale eruit halen? Wie echter zo redeneert, dwaalt! Blijf bij dit soort mensen uit de buurt, want verkeerde omgang bederft goede zeden. Het lijkt wel of jullie in een roes verkeren. Word nuchter en hou op met zondigen. Zij die jullie met dit soort praatjes misleiden, zijn onwetend aangaande God. Maar jullie zouden beter moeten weten. Hoe kunnen jullie deze vragen stellen, of naar dit soort kletspraat luisteren? Jullie zouden je moeten schamen! Laat je niet in verwarring brengen met zulke vragen als: Hoe worden de doden opgewekt, en met wat voor lichaam komen zij? Wie dit soort vragen stelt, is een dwaas.⁶

6 Een voorbeeld van iemand die een dwaas wordt genoemd, is de Griekse filosoof Celsus, die de lichamelijke opstanding belachelijk maakte (zie Appendix I).

Aan de hand van een beeld uit de natuur maakt Paulus duidelijk dat wat in de aarde wordt gezaaid, niet levend wordt, tenzij het sterft. Als er een zaadkorrel van tarwe of van andere granen wordt gezaaid, wordt slechts een korrel gezaaid, en niet wat uit die korrel voortspruit, de volle aar (het lichaam). Het is God die er een lichaam aan geeft, zoals Hij heeft gewild: aan elk van de zaden een eigen lichaam (vs. 36-38). Hoe wonderbaarlijk dat onze Schepper het leven in een kleine tarwekorrel heeft gelegd. Maar dit leven kan zich pas openbaren, als de tarwekorrel in de aarde valt en sterft (vgl. Joh. 12:24).

Hoe de doden worden opgewekt, is een mysterie dat wij niet kunnen doorgronden. Zo kunnen wij ook niet doorgronden dat 'dode' zaadkorrels, die een paar jaar geleden in een graftombe van een farao zijn gevonden, na duizenden jaren tot 'leven' zijn gekomen toen ze in de aarde werden gezaaid. In Gods schepping is een grote variëteit waar te nemen. Er is vlees van mensen, dieren, vogels en vissen; allemaal verschillende lichamen. Hetzelfde zien we als we naar de zon, de maan en de sterren kijken; al de planeten zijn verschillend. Zo is het ook met de lichamen van hen die uit de doden opstaan. Het lichaam dat uit de dood wordt opgewekt, is van een *andere* orde dan het zwakke en vergankelijke lichaam dat is begraven.

Dit zijn de verschillen (vs. 42-44):

Gezaaid:	Opgewekt:
a. in vergankelijkheid	in onvergankelijkheid
b. in oneer	in heerlijkheid
c. in zwakheid	in kracht
d. een natuurlijk lichaam	een geestelijk lichaam

De eerste mens, Adam, werd tot een levende ziel, en de laatste Adam [Christus] werd tot een levendmakende geest (vs. 45). Het lichaam dat we nu hebben, het lichaam van Adam, is een natuurlijk lichaam – een lichaam uit stof, dat wordt beheerst door de ziel. Adam werd tot een levende ziel, doordat God de levensadem in hem blies (zie Gen. 2:7). De opgestane Christus werd tot een ‘levendmakende’ geest. Er staat niet dat Hij werd tot een levende geest, maar tot een ‘levendmakende’ geest, doordat Hij Zelf de levensadem in Zijn discipelen blies (zie Joh. 20:22). Het opstandingslichaam is een lichaam dat wordt beheerst door de geest. Wat is geestelijk? Iets wat je niet ziet, iets onzichtbaars en ongrijpbaars? Nee, kijk maar naar het opstandingslichaam van de Heer Jezus! Hij kwam uit het graf met een lichaam dat zichtbaar en tastbaar was, herkenbaar aan de littekens van het kruis. Een lichaam dat men kon betasten en dat voedsel tot zich kon nemen (zie Joh. 20:27; Luc. 24:36-43), maar dat niet onderworpen was aan de natuurwetten van deze aarde (zie Joh. 20:19, 26).

Zo zal het ook zijn met het opstandingslichaam, dat wij ontvangen. Wij dragen dan niet meer het beeld van de stoffelijke Adam, maar van de hemelse Mens (Christus). Wij zijn nu nog verbonden met de eerste Adam, en zien eruit zoals hij. Maar zij die geloven zijn ook verbonden met de laatste Adam, en we gaan er uitzien zoals Hij. Dit is de hoop, waarover ook Petrus en Johannes spreken en waaraan we ons mogen vastklemmen (zie 1 Petr. 1:3; 1 Joh. 3:2-3). Ons zwakke lichaam, dat aftakelt naarmate we ouder worden, zal onvergankelijk, heerlijk en krachtig zijn. Wij zullen in Gods koninkrijk stralen als de zon (Matt. 13:43). Maar er zal eerst een verandering van ons natuurlijke lichaam moeten plaatsvinden (vs. 50), en daarover spreekt Paulus in de verzen 51 t/m 58.

De verandering van de levenden wordt aangekondigd als een verborgenheid, een mysterie. Een openbaring van iets dat tot op dit moment verborgen was. Hierover zegt Paulus het volgende:

‘Wij zullen niet allen ontslapen (sterven), maar wij zullen allen veranderd worden, in een ondeelbaar ogenblik, in een oogwenk, bij de laatste bazuin; want de bazuin zal klinken, en de doden zullen onvergankelijk worden opgewekt en wij [de levenden] zullen veranderd worden. Want dit vergankelijke moet onvergankelijkheid aandoen en dit sterfelijke onsterfelijkheid aandoen, dan zal het woord uitkomen dat geschreven staat: ‘De dood is verslonden tot overwinning.’ ‘Waar is, dood, uw prikkel? Waar is, dood, uw overwinning? De prikkel van de dood is de zonde, en de kracht van de zonde is de wet. Maar God zij dank, die ons de overwinning geeft door onze Heer Jezus Christus!’

Dat er een opstanding van de doden op de jongste of laatste dag zou zijn, was voor de Joden niets nieuws (vgl. Joh. 5:28-29; 11:24-25). Er was voor hen maar één opstanding, van een eerste en tweede opstanding wisten zij niets af.⁷

En dat bij de komst van de Heer voor de Zijnen niet alleen de doden onvergankelijk worden opgewekt, maar óók de levenden veranderd worden, was ook verborgen. Dit is de verborgenheid waarover Paulus hier spreekt.

In de eerste brief aan de Tessalonicenzen wordt ons verder geopenbaard dat de Heer Zelf zal komen om deze verandering tot stand te brengen. Als de gestorven gelovigen zijn opgewekt, en de gelovigen die op dat ogenblik leven veranderd zullen zijn, worden zij samen in wolken opgenomen de Heer tegemoet in de lucht (zie 1 Tess. 4:13-18). De verandering en de opname van de

7 Over de eerste en tweede opstanding, zie Appendix II.

gelovigen speelt zich af in een oogwenk, in een fractie van een seconde. Van het ene op het andere moment zullen miljoenen mensen van de aardbodem verdwenen zijn. En geloof maar dat de achterblijvers zich geen raad weten met deze gebeurtenis! Er zal dan ook naar een plausibele verklaring gezocht worden, en die komt er: *'God zendt hun een dwaling, die bewerkt dat zij de leugen geloven, opdat allen geoordeeld worden die de waarheid niet hebben geloofd, maar een welgevallen hebben gehad in de ongerechtigheid'* (2 Tess. 2:9-12).

Waaruit bestaat de leugen, de plausibele verklaring die de mensen zullen geloven? Ik denk aan ufo's, dat wil zeggen 'unidentified flying objects'! De wereld is al klaargestoomd om deze leugen te geloven. De zoon van het verderf, de antichrist, doet grote tekenen en wonderen. En één van die tekenen is dat hij zelfs vuur uit de hemel laat neerdalen op de aarde ten aanschouwen van de mensen (zie Openb. 13:13). Laten we voor ogen houden dat de gebeurtenis waarover Johannes schrijft ons verplaatst naar de eindtijd, de tijd waarin wij leven. In de dagen van Elia kon alleen God vuur uit de hemel laten neerdalen (vgl. o.a. 1 Kon. 18:24-38). We kunnen ons afvragen of het in onze tijd nog wel zo spectaculair is om vuur uit de hemel te laten neerdalen. Met de huidige technologie is het ook voor de mens mogelijk om vuur (bliksem) uit de hemel te laten neerdalen. Daarvan zullen de mensen dus niet onder de indruk komen, en het is ook geen antwoord op de verdwijning van vele miljoenen mensen. Het vuur waarover Johannes spreekt, moet dus veel spectaculairder zijn dan de bliksem.

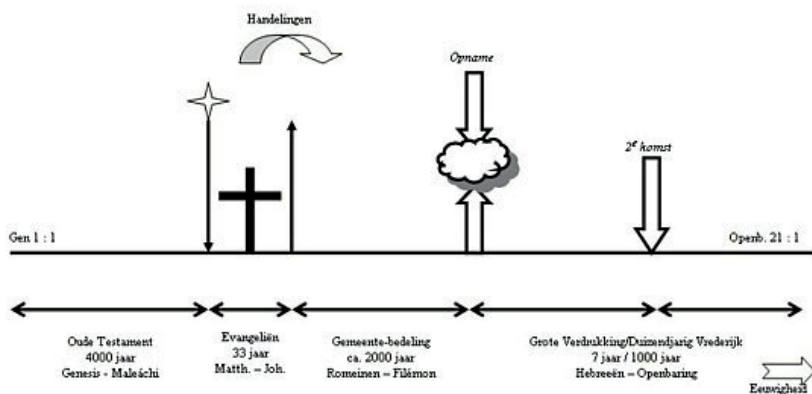
Zoals Elia met een 'vurige' wagen en 'vurige' paarden ten hemel werd opgenomen (zie 2 Kon. 2:11), zal het beest uit de aarde, de antichrist, mogelijk 'vurige wagens' (ufo's) uit de hemel

laten neerdalen.⁸ Met open mond zullen de achterblijvers naar dit fenomeen kijken. Het is toch waar: ufo's bestaan! Maar het ontgaat hun dat dit de dwaling is die God hun zendt, die bewerkt dat zij de leugen geloven. De waarheid is dat al die miljoenen mensen (gelovigen) niet van de aardbodem verdwenen zijn doordat ze meegenomen zijn in ufo's, maar in een oogwenk door de Heer Zelf in wolken zijn opgenomen (zie 1 Tess. 4:17). Nu is het nog de tijd om de waarheid, het Evangelie, te geloven. Straks, als de Gemeente is opgenomen, is het te laat; de leugen zal zó overtuigend zijn dat de mensen dit als waarheid zullen aannemen.

Vers 58 is de conclusie, zowel van de verzen 51-57 als van het hele hoofdstuk: 'Daarom, mijn geliefde broeders, weest standvastig, onbeweeglijk, altijd overvloedig in het werk van de Heer, daar u weet dat uw arbeid niet vergeefs is in de Heer'. Christelijke volharding is de moeite waard, want wie volhoudt, is verzekerd van een onvergankelijk en onsterfelijk leven. De grote vraag in dit hoofdstuk was: Zullen de doden lichamelijk worden opgewekt? Ja, de doden in Christus zullen eerst opstaan, daarna zullen wij de levenden die overblijven, samen met hen in wolken worden opgenomen de Heer tegemoet in de lucht; en zó zullen wij altijd met de Heer zijn. Vertrouwt daarom elkaar met deze woorden. Maranatha!

8 Natuurlijk kunnen we niet met zekerheid zeggen dat met het vuur uit de hemel ufo's zijn bedoeld. Dit is slechts één van de mogelijke scenario's die zich na de opname van de Gemeente kunnen afspelen.

Schema van de bedelingen en de opname:



Slotwoord

Het woord gemeente (Gr. *ekklesia*) betekent 'eruit geroepen'. God heeft de gemeente uit de wereld geroepen om Hem te dienen en te aanbidden. Praktisch gezien was de gemeente te Korinte verre van volmaakt. Iemand heeft het probleem in Korinte in één zin samengevat: *'In Korinte was de kerk midden in de wereld, zoals dat betaamde, maar de wereld was tevens in de kerk, zoals dat niet betaamde'*. Of zoals iemand anders het heeft verwoord: *'Kerk en wereld zijn nooit onder één dak te brengen'*.

De Kerk is in een geestelijke strijd verwickeld en het is zorgelijk te moeten vaststellen dat de vijand steeds meer terreinwinst boekt. Net zoals in Korinte is de wereld in veel kerken en gemeenten binnengedrongen. Is dit nu een reden om de handdoek in de ring te werpen? Nee! Spurgeon, die in zijn dagen tegen de verwereldlijking van de kerk streed, heeft over de kerk het volgende gezegd:

'Als ik me nooit bij een kerk had aangesloten tot ik er een had gevonden die volmaakt was, had ik me bij geen enkele kerk aangesloten! En als ik er een had gevonden, zou ik haar hebben bedorven op het moment dat ik me erbij aansloot. Want nadat ik lid ervan was geworden, zou het geen volmaakte kerk meer zijn

geweest. Maar hoe onvolmaakt ze ook is, we kennen op aarde geen kostbaarder plaats. Eenieder die zich in de eerste plaats aan de Heer heeft gegeven, zou zichzelf ook zo snel mogelijk aan het volk van de Heer moeten geven. Hoe zou er anders een kerk op aarde kunnen zijn? Zoals ik al zei, is de kerk onvolmaakt. Maar dat is geen reden om je niet erbij aan te sluiten, als je bij de Heer hoort. De kerk is de kweekplaats waar Gods zwakke kinderen worden gevoed en gesterkt. Het is de schaapskooi voor de kudde van Christus – de woning voor Zijn huisgezin’.

Het toenemende verval in de kerk kan ons zo gedesillusioneerd maken, dat we ons van alles en iedereen terugtrekken. Teleurgesteld geven we de strijd op om alles op zijn beloop te laten. En dit is exact wat de vijand wil! De prediker John Stott heeft gezegd: *‘De ontwikkeling in de kerk is achtergebleven. Het water staat stil. Het ruikt er muf. De kerk bevindt zich niet in een staat van vernieuwing, maar van verval. Wij verlangen naar voortdurende hervorming en vernieuwing van de kerk door het Woord van God en de Geest van God’.*

De kerk bevindt zich in een staat van verval. In plaats van alles maar op zijn beloop te laten, roept Stott ons ertoe op te verlangen naar voortdurende hervorming en vernieuwing van de kerk. Dit is een goede zaak, zolang we maar binnen de grenzen van het Woord van God blijven en ons laten leiden door de Geest van God. Jaren geleden verlangden een aantal broeders naar hervorming en vernieuwing binnen hun geloofsgemeenschap. In een brochure die zij uitgaven, wezen zij op de beweging van de Sjechina – de wolkkolom die het volk Israël door de woestijn leidde. De Sjechina is een beeld van de Heilige Geest, die het volk van God door de wereld leidt. Deze broeders waren er stellig van overtuigd dat de hervorming en vernieuwing waarnaar zij zo verlangden, het

werk was van de Heilige Geest. De ‘wolkkolom’ was in beweging gekomen en zij waren vastbesloten achter haar aan te trekken!

Terugkijkend heeft deze ‘beweging’ een spoor van vernieling achtergelaten binnen hun geloofsgemeenschap. In hun enthousiasme hebben deze broeders één ding over het hoofd gezien: de wolkkolom in de woestijn was voor iedereen zichtbaar. Als de wolkkolom in beweging kwam, kon elke Israëliet dit met eigen ogen waarnemen. In tegenstelling tot het volk Israël leven wij niet in de tijd van aanschouwen – *‘wij wandelen door geloof, niet door aanschouwen’* (2 Kor. 5:8). In veel gevallen kunnen wij pas achteraf vaststellen of een ‘beweging’ wel of niet van de Heilige Geest was. In dit geval moeten we vaststellen dat deze broeders de Heilige Geest voor de voeten zijn gelopen. Hun verlangen naar hervorming en vernieuwing was in een aantal zaken goed, maar ze gingen niet ‘achter’ de wolkkolom aan; ze liepen voor de wolkkolom uit, en dat maakt een groot verschil!

We hebben overdacht dat de gemeente te Korinte verre van volmaakt was. De Korintiërs waren wereldsgezind en overschreden de grenzen die God in Zijn Woord heeft gesteld. Ze beriepen zich erop dat ze de Geest van God hadden, maar ze lieten zich leiden door het vlees. Deze gemeente, die bruiste van activiteit, was verziekt. Wij zouden ten einde raad zijn met zo’n gemeente, maar Paulus gaf het niet op; hij toonde zich strijdbaar en deed er alles aan om deze gemeente weer bewust te doen zijn van haar roeping: gemeente (ekklesia) van God te zijn in een verdorven wereld. Het is vreselijk als ‘het water’, een gemeente, stil staat en slecht ruikt.

Maar het water wordt niet gezond door de wijsheid van de wereld erin te brengen. De Egyptische geleerden konden met hun toverkunsten het water van de Nijl verzieken, maar ze waren niet

in staat het gezond te maken (zie Ex. 7:22). Alleen Jezus Christus en Die gekruisigd, kan verziekt water weer zoet en gezond maken (vgl. Ex. 15:23-24; 2 Kon. 2:19-22; 1 Kor. 2:1-16). De Kerk, de Gemeente, is uit deze wereld geroepen en behoort aan Christus toe. En als Hij het de moeite waard vond om alles te verkopen wat Hij bezat om haar te bezitten (Matt. 13:46), is het voor ons toch zeker de moeite waard om voor deze zeer kostbare parel te strijden!?

*‘Waakt, staat vast in het geloof, weest mannelijk,
weest sterk! Laat alles bij u in liefde gebeuren’.*

1 Korintiërs 16:13-14

Appendix I

Celsus over de opstanding

Ook de volgende dwaze mening is van hen (christenen). Wanneer God als een soort kok met het vuur aan de slag zal gaan, zullen alleen de christenen blijven leven, terwijl heel de rest van het menselijk geslacht flink doorbakken wordt. En niet alleen de christenen die dan in leven zijn ontkomen hieraan, maar ook die al lang geleden zijn gestorven. Zij zullen uit de aarde verrijzen met dezelfde lichamen als waarmee ze zijn gestorven. Simpelweg de hoop van wormen! Wat voor menselijk wezen moet je immers zijn om nog te verlangen naar een verrot lichaam? Omdat deze opvatting zelfs niet gedeeld wordt door sommige Joden en christenen, is het gemakkelijk aan te tonen dat zij enorm afstotelijk en misselijkmakend is, en tevens onmogelijk. Immers, wat voor lichaam, geheel en al vergaan, kan terugkeren naar zijn oorspronkelijke natuur en naar dezelfde, eerdere samenstelling waaruit het is ontbonden?

Omdat de christenen hierop niets kunnen antwoorden, doen zij een beroep op de uitermate absurde uitvlucht dat alles mogelijk is voor God. Helemaal niet! God kan geen schandelijke dingen doen,

noch wil hij doen wat tegen zijn natuur is. Mocht je door je eigen slechtheid iets walgelijks verlangen, dan zou God daaraan niet tegemoet kunnen komen, en je moet gewoon niet geloven dat al wat je verlangt, er zal komen. God is namelijk niet de stichter van buitensporig verlangen of op drift geraakte wanorde, maar van een ware en oprechte natuur. En hij mag dan eeuwig leven aan de ziel verschaffen, “maar lijken,” zegt Heraclitus, “verdienen het meer dat men ze weggooit dan vuilnis.” God wil noch kan dus het lichaam, vol met zaken waarover we het liever niet hebben, tegen de rede in eeuwig maken. Hij is namelijk zelf de rede achter al wat bestaat. Hij is daarom niet in staat om iets te bewerkstelligen wat tegen de rede of tegen zichzelf in gaat.

Origenes⁹: Tegen Celsus¹⁰ 5; 14

Origenes' antwoord

Meer tijd neemt Celsus ervoor de opstanding van het vlees, die in onze gemeenten verkondigd en door het ontwikkelde deel van de gelovigen met dieper begrip verstaan wordt, belachelijk te maken...

Omdat wij een verdediging tegen een vijand van ons geloof schrijven, zullen wij omwille van de nog 'onmondige' christenen, die heen en weer geslingerd worden en voortgestuwd door elke windvlaag van lering, door het bedrog van mensen, door

9 **Origenes** (ca. 185-253/254) was een van de belangrijkste verdedigers van het christendom in de derde eeuw.

10 **Celsus** was een Grieks filosoof die rond 178 een kritisch boek over het christelijk geloof schreef. Dit boek zelf is niet bewaard gebleven, maar het grootste deel ervan is bekend doordat Origenes de tekst letterlijk overnam in zijn bestrijding ervan: Tegen Celsus (248).

sluwe verleiding tot dwaling [Ef. 4:14], ook over dit punt, met het oog op onze toekomstige lezers, naar vermogen enige gedachten uitwerken. Noch wij, noch de heilige Schriften leren dat de gestorvenen weer uit de aarde opstaan en tot nieuw leven verrijzen in hetzelfde vlees, zonder dat dit een verandering heeft ondergaan. Celsus echter beweert dat en daarmee spreekt hij onwaarheid over ons. Want wij kennen veel plaatsen van de Schrift die zo over de opstanding spreken dat het God waardig is...

Wij leren dus niet dat het ontbonden lichaam naar zijn oorspronkelijke vorm terugkeert. Evenmin als wij beweren dat de vernietigde graankorrel weer graankorrel wordt. Want wij beweren dat, zoals uit de graankorrel een halm opschiet, zo in het lichaam een zekere geestelijke kracht gelegd is die niet aan de vernietiging ten prooi valt, en van waaruit het lichaam verrijst in onvergankelijkheid...

Wij echter trekken ons niet in een smakeloze uitvlucht terug met de bewering dat voor God alles mogelijk is, want wij weten dat het begrip 'alles' geen betrekking heeft op dingen die niet bestaan, of die ondenkbaar zijn. Wij beweren, evenzeer als hij, dat God tot iets lelijks absoluut niet in staat is, omdat God dan in staat was om niet 'God' te zijn. Want wanneer God iets lelijks doet, is Hij niet God. Wanneer Celsus echter opmerkt dat God het tegennatuurlijke niet wil doen, dan moeten wij daar een onderscheid maken. Verstaat men onder het tegennatuurlijke de zondigheid, dan leren ook wij dat God het tegennatuurlijke niet wil: noch dat wat van de zonde stamt noch dat wat strijdt met het verstand. Verstaat men er echter onder: dat wat volgens het plan en de wil van God gebeurt, dan moeten wij onmiddellijk aannemen dat het niet in strijd is met de natuurlijke orde. Want

wat God doet, is niet ‘tegen de natuur’, ook wanneer het vreemd is of aan velen vreemd toeschijnt. Wordt men echter gedwongen deze uitdrukking te gebruiken, dan zeggen wij: in vergelijking met wat men gewoonlijk onder ‘natuur’ verstaat, zijn er dingen die boven de natuur uitgaan, die God echter soms tot stand brengt wanneer Hij de mensen boven de menselijke natuur opheft en in een betere, meer goddelijke natuur verandert, en hen zolang op deze hoogte in stand houdt als de ontvanger van deze bijzondere zorg door zijn handelen bewijst dat hij het zelf wil...

Men moet dus uitsluiten dat God, tegen het verstand in, een graankorrel, “dat wat gezaaid wordt in vergankelijkheid”, als eeuwig wil voorstellen. Maar heel anders is het gesteld met de *halm*, met “dat wat verrijst in onvergankelijkheid”!

Origenes: Tegen Celsus 5; 18-23

Appendix II

Over de eerste en de tweede opstanding

Er is een eerste opstanding (zie Openb. 20:5-6), en ook een tweede opstanding. De uitdrukking ‘de tweede opstanding’ komt niet letterlijk voor in de Schrift, maar deze tweede opstanding wordt beschreven in Openbaring 20:11-15. De uitdrukking “opstanding van doden” (1 Kor. 15:12, en vele andere Schriftplaatsen) heeft betrekking zowel op de eerste als op de tweede opstanding.

De *eerste* opstanding wordt ook genoemd:

- de opstanding van het leven (Joh. 5:29);
- de opstanding van de rechtvaardigen (Luc. 14:14);
- de opstanding uit de doden (Luc. 20:35).

De *tweede* opstanding wordt ook genoemd:

- de opstanding van het oordeel (Joh. 5:29);
- de opstanding van de onrechtvaardigen (Hand. 24:15).

De *eerste* opstanding vindt plaats in verschillende fasen. De volgorde is deze:

1. Ruim 2000 jaar geleden: de Eersteling Christus, d.i. de Eerste die opgestaan is “uit de doden” (1 Kor. 15:23).
2. Bij de komst van Christus in de lucht, als Hij de Zijnen tot Zich neemt:
 - a. de doden in Christus (1 Tess. 4:16), dat zijn alle gelovigen – zowel van de oude als van de nieuwe bedeling – die gestorven zijn;
 - b. alle gelovigen die leven, dus nog op aarde zijn, op het ogenblik dat de Heer komt in de lucht.
3. Bij de komst van Christus om op de aarde te regeren gedurende 1000 jaren: de gelovigen, die zijn omgekomen in de tijd dat de oordelen op aarde plaatsvinden; dus in het tijdperk dat gelegen is tussen de komst van de Heer in de lucht en Zijn wederkomst op aarde (Openb. 20:4).

De *tweede* opstanding vindt plaats aan het einde van het 1000-jarig rijk. Allen, die in hun zonden gestorven zijn, van de schepping af tot op het ogenblik dat de Grote Witte Troon wordt opgericht, ontvangen een lichaam, en worden geoordeeld om geworpen te worden in de poel van vuur (Openb. 20:11-15).

P. Boom, Uit het Woord der Waarheid jrg. 1 blz. 113.

